Det, der bestaar

Vor Guds Ord bestaar evindelig.
(Es. 40, 8.)

Fadervor.

III. Den fjerde Bøn.
Giv os i Dag vort daglige Brød.

I de første tre Bønner, som vi betragtede sidst, hed det dit Navn, dit Rige, din Villie, som vi gjorde opmærksom paa. I fjerde Bøn veksler Stedordet; her hedder det „os" og „vort".

Her ser vi altsaa, at vi ogsaa nok maa bede om, hvad der angaar os selv og vort eget Velvære, ogsaa timelige og materielle Ting. Vi Mennesker er nemlig ikke blot Aand, men ogsaa Legeme, saa vi har timelige og legemlige Behov her i Livet. Det overser Jesus ikke.

Men vi skal først bede om det, der hører Gud, hans Navn, hans Rige og hans Villie til, blandt andet for, at hans Navns Helligelse, hans Riges Fremme og hans Villies Efterlevelse er Betingelser for, at de timelige Goder kan blive til Velsignelse for os.

Saa lægger vi her ellers særlig Mærke til, at Jesus lægger sine Disciple i Munden at bede: Giv os o. s. v. Meningen dermed kan ikke være nogen anden, end at vi skal se paa alle de Ting, der hører til Livets Ophold, som Gaver, ingen uden vor Fader i Himlene kan give.

Det synes maaske underligt for flere at skulle bede Gud give os Føde og Klæder, som vi køber med vore Penge, eller som vi i større eller mindre Udstrækning selv avler eller producerer.

Men ved nøjere Eftertanke vil du se, at det er fuldstændigt i sin Orden, og det er godt ikke alene at tro, men ogsaa at indse, at hvad Jesus lærer os, er rigtigt.

Læs først det rammende Ord af Apostelen Jakob: „Al god Gave og al fuldkommen Gave er ovenfra og kommer ned fra Lysenes Fader" (Jak. 1, 17). Der er det jo sagt, at alt er Gave, og al Gave kommer fra Gud.

Men tænk saa videre over, hvad **der hører til „dagligt Brød". Der er først de forskellige Sædarter. Gud**, og ingen anden, har skabt dem; og det er ham, der har lagt Frugtbarhed i Jordens Skød, **saa den kan vedblive** Aar efter andet og igennem Aartusinder at formere de Ting, vi lever af.

Det er Gud, der har givet os **baade Legems- og Aandskræfter** og **opholder dem, saa** vi kan gøre os **Jorden underdanig**. Derfom disse to Ting: Jordens Rigdomskilder og Menneskets medfødte Evner, manglede, hvor skulde saa det komme fra, som vi kalder dagligt Brød?

Men lad os tage endnu lidt med i Betragtning. Der er andre Skatte i Jorden: de ædle Metaller, Sølv, Guld, Ædelstene, — Metallerne til praktisk Brug: Jern, Staal, Kobber, Bly o. s. v., — og der er Kullejerne. Mennesket kan grave efter disse Skatte, men det er Gud, som har skabt dem og lagt dem der; havde han ikke lagt dem der, saa søgte Mennesket forgæves efter dem.

Endnu eet — det er Gud, der lader Vandet vrimle med Fisk, saa Fiskeren ogsaa maa bede Gud om de Fisk, han sejler ud at fange; og det er Gud, der lader Fuglene synge over vort Hoved og Blomster spire frem af Jorden til at glæde og opmuntre os. Det er ham, der lader Træer bære Frugt til baade Gavn og Glæde for os. Men du kan selv fortsætte disse Betragtninger og imidlertid tænke paa Biskop Brorsons Ord: „Gik alle Konger frem i Rad i deres Magt og Vælde, de mægted ej det mindste Blad at sætte paa en Nælde."

Det er vor himmelske Fader, der „lader sin Sol opgaa over onde og gode og lader regne over retfærdige og uretfærdige", det er ham, der „giver Regn og frugtbare Tider af Himmelen", som Paulus mindede Hedningerne i Lystra, Lilleasien, om.

Der bliver slet ingen Forskel paa fattig og rig i saa Henseende; den sidste maa lige saa fuldt som den første have sit daglige Brød som Gave fra Gud.

Jordens mægtigste kan ikke byde Solen stande, naar Mulden trænger til Tørst, de kan ikke byde [illegible] over Markerne, naar de trænger til at [illegible]. Millionæren er

kan leve af Guld eller Sølv eller Værdipapirer.

Enden paa den Sag er og bliver, som du vist nu vil indrømme, at dagligt Brød er Gave fra Gud, og derfor bør vi ikke alene bede ham derom, men ogsaa takke ham for dagligt Brød, naar vi faar det (tænk her paa Bordbønnen.)

Af denne Sandhed følger videre, at vi ikke maa ødsle med Fødevarer, — Jesus sagde, baade da han havde befuiet de 5000, og da han havde befuiet de 5000, og „Samler de overblevne Stykker, at intet spildes." Ligesaa følger deraf, at vi maa nøjes med, hvad Gud giver.

Men der er andet, vi bør skænke Opmærksomhed. Det hedder: Giv „os vort" daglige Brød. En Jesu Discipel maa ikke bede: Giv mig mit daglige Brød. Saa længe Bønnen gælder vor himmelske Faders Navn, Rige og Villie tales der i Ental, nu i Flertal. Jesus vil lære os ikke at være egenkærlige eller egennyttige; han vil, at vi, ikke mindst naar vi henvender os til Gud med vore Begæringer, skal huske det gamle Bud: „Du skal elske din Næste som dig selv."

Altsaa kan, f. Eks. en Arbejdsgiver, om han er en Jesu Discipel, ikke ret bede denne Bøn, uden han maa tage sin Arbejder med i Betragtning. Herren maa tage sin Tjener med, Husmoderen sin Tjenestepige, Rigmanden den fattige og — omvendt.

Enhver, der vil bruge de Evner og Kræfter, Gud har givet ham eller hende, har Ret til at faa sit daglige Brød, sit ordentlige Udkomme. Men — den, som ikke vil arbejde, skal heller ikke have Føden (2 Tess. 3, 10).

Her er et Forhold i dette Land, som burde forbedres eller afskaffes, — vi tænker paa Vagabonderingen eller dette, at „Tramps" gaar omkring og tigger. De lokale Myndigheder bør finde en Udvej til at skaffe dem Arbejde, der vil arbejde.

En anden Sag er det, om Mennesker uforskyldt bliver fattige; saadanne bør have Hjælp. Jesus siger: Fattige have I altid hos eder, og naar I ville, kunne I gøre vel imod dem (Mark. 14, 7.)

Men hvor meget vilde der ikke være udrettet til de økonomiske og sociale Forholds Forbedring, om hver Mand lagde Vægt paa dette lille Ord „os", naar han bad om **dagligt Brød!**

Hvad Luther siger i sin Udlæggelse af denne Bøn har vi søgt at pege paa under andre Ord. Dog skal vi her nævne, at han ogsaa medtager — „from Ægtefælle, fromme Børn, fromt Tyende, fromme og trofaste Overherrer, godt Regimente, godt Vejrlig, Fred, Sundhed, Tugt, Ære, gode Venner, trofaste Naboer og deslige" under dagligt Brød.

Sluttelig skal siges, at naar Jesus siger „i Dag vort daglige Brød", saa vil han sikkert dermed lære os, at vi ikke skal bede hverken om Rigdom eller Fattigdom, men om, hvad der hører til dagligt Velvære. Dermed skal saa ikke være sagt, at vi ikke om Sommeren skal indhøste og lægge op for Vinteren o. l.

Vink for Gennemlæsning af Bibelen i 1917.

Af G. B. C.

Profeten Daniel.

Profeten Daniel, hvis Navn betyder: Gud er Dommer, blev bortført fra Jerusalem i Kong Jojakims fjerde Aar, nemlig Aar 606 f. Kr. Med dette Aar begynder det 70aarige Fangenskab i Babylon. Profeten Daniel gennemlevede hele Fangenskabets Periode. Det var i Sandhed en Solformørkelsens Tid for Pagtesfolket. Israel var nu langt borte fra Forjættelsernes Land, der, hvor Patriarkerne havde efterladt sig deres uforglemmelige Minder, og hvor Folkets Profeter havde talt saa mange herlige Ord om den, kommende Messias: Israels Herlighed og Hedningeverdenens Lys. Det nationale Kongedømme var omstyrtet og Templet brændt. Alle sædvanlige Tegn paa Herrens Nærværelse iblandt sit Folk var forsvundet. Og Hedningerne spurgte haanende: Hvor er nu deres Gud?

Men det var kun Israels Folk, der var overvundet og underkuet af Verdensmagten, fordi det saa grovelig havde forsyndet sig mod sin store Skaber og Konge; dets Den evige Dommer — han levede. Endnu staar det gamle Ord fast: „Der er en udrakt Haand fra Herrens Trone!"

Midt i denne Israels Fornedrelsesperiode udrækker Herren sin mægtige Haand og udkaarer en af de allerstørste Profetfikkelser i Israels Levnetsløb og giver ved denne sin Profet Verdensmagten Svar paa det haanende Spørgsmaal: Hvor er nu deres Gud?

De mægtige Undergerninger og de storslaaede Syner, de er Svaret.

Daniels Bog falder ganske naturligt i to Hoveddele.

Den første Hoveddel omfatter Kap. 1—6. Indholdet er af historisk Art og udgør en Række Fortællinger.

Den anden Hoveddel omfatter Kap: 7—12. Indholdet er en Række storslaaede Syner.

I den første Hoveddel har vi seks ejendommelige Fortællinger.

Disse Fortællinger er følgende: Daniel, Sadrak, Mesak og Abed-Negos Opdragelse, Tro og Fremgang (Kap1).

Nebukadnezars underfulde Drøm om det store Billede og Profeten Daniels Udtydning af Drømmen (Kap. 2).

Det store Afgudsbillede og Daniels Tre Venners forunderlige Redning ud af Ildovnen (Kap. 3)

Nebukadnezars Drøm om det store Træ, Kongens Hovmod, Straffedom og Oprejsning (Kap. 4).

Belsazars Gæstebud og Skriften paa Væggen (Kap. 5).

Daniel i Løverkulen under Kong Darius (Kap. 6).

Gud bøjer Kongers Hjerter som Vandbække. Kong Nebukadnezar og Kong Darius er Eksempler herpaa; thi begge aflægger de herlige Vidnesbyrd om, at Israels Gud, er den eneste og sande Gud. Vi fremhæver her Kong Nebukadnezars gribende Vidnesbyrd: „Nu priser og ærer og ophøjer jeg, Nebukadnezar, Himmelens Konge; thi alle hans Gerninger er Sandhed, og hans Stier er Retfærdighed, og han kan ydmyge dem, som vandre i Hovmodighed" (Kap. 4, 37).

Den anden Hoveddel (Kap. 7—12) omhandler fire mægtige Syner.

I det syvende Kapitel skuer Daniel under Billedet af en Løve, en Bjørn, en Parder og et fjerde frygteligt Dyr uden Navns Nævnelse, de fire store Verdensriger: det assyrisk-babylonske Rige, det medisk-persiske Rige, det græsk-macedonske Rige og det mægtige Romerrige. Det er det Rige, der karakteriseres som det frygtelige Rige, det forfærdelige Dyr.

Hvilken Sandhed, ikke sandt? enten vi saa tænker paa det, somskrifferdømme eller som Pavedømme. Men midt i dette storslaaede Syn ser Profeten videre — Menneskesønnen som Grundlæggeren af et evigt Rige. Det hedder nemlig saaledes: „Jeg saa i Synerne om Natten, og se, med Himmelens Skyer kom der en Menneskens Søn, og han kom lige hen til den Gamle af Dage og blev ført frem for ham. Og han blev givet Magt og Ære og Rige, og alle Folk og Stammer og Tungemaal skulde tjene ham; hans Herredomme er et evigt Herredømme, som ikke forgaar, og hans Rige et uforkrænkeligt" (Kap. 7, 13—14).

I det ottende Kapitel skuer Profeten Daniel den store Kamp mellem det persiske og græske Rige under Billedet af Væderen og Gedebukken.

Kapitel 9 handler om Profetens Bøn, Bøn og Bekendelse af sine egne og sit Folks Synder og Herrens herlige Trøst til Profeten om Hjælp og Løfte om Befrielse fra Fangenskabet, naar de 70 Aar er til Ende. Kap. 10—12 handler om Profetens Syn angaaende det macedonske Riges Sejre og dets Deling i fire Riger til sidst. Og Daniel slutter Rækken af de mægtige Syner med den sidste Akt i hele Verdensløbet. Ordene lyder saaledes. Og mange af dem, som sove i Støvets Jord skulle opvaagne, somme til et evigt Liv, og somme til Skam og til evig Afsky" (Kap. 12, 2).

I Profeten Ezechiels Bog, Kap. 14,14 sammenstilles Noah, Job og Daniel som herlige Eksempler paa levende Gudsfrygt, som dejligeIdealer til Efterfølgelse.

Kun to Mennesker har faaet skrevet saadanne i deres Skudsmaalsbog: „Daniel! du høslig elskede Mand." Og Johannes, „den Discipel Herren elskede." Men intet Guds Barn misunder dem denne guddommelige Biografi.

Det hedder videre om Daniel: ham." Blot disse særlige Karaktertræk:

Bod eller Hjertets Sønderknuselse var et Stykke Natur i ham (Se Kap. 9).

Bønnen var hans Livs Element, det, der satte Præg paa alle hans Ord og Gerninger.

Troen hans store Sejrsmagt; thi ved den overvandt han alt (Se Kap. 6, 24).

Bekendelsen, den aabne Bekendelse, var hans Fane, som han holdt højt op for alles Øjne. Trodskongens strenge Befaling gik han tre Gange daglig op paa anden Sal for at bede til sin Gud.

Trofast retfærdig var han i alle sine Gerninger: Det hedder saa desligt om ham: „Men de kunde ingen Sag eller slet Handling finde hos ham" (Kap. 6, 5).

Læser! ejer du denne ypperlige Aand?

Historisk Betragtning

i Anledning af Reformationsfesten.

(Fortsat.)

At Herodianerne og Epikuræerne endnu er til behøver ikke nærmere at eftervises. Vilhelm Beck har i øvrigt gjort det nok saa eftertrykkeligt, naar han slog Fritænkere og Frilevere i Hartkorn. Dog skylder vi Sandheden at indrømme, at ikke alle Fritænkere er Frilevere, og ikke alle Frilevere er Fritænkere. Men ofte finder og favner de hinanden, og alle trænger de til en sand Omvendelse til Jesus Kristus.

Hele den frelsende Tros Indhold er givet i den hellige Skrift (Reformationens formale Princip). Men deraf følger ikke, at Kirken enten straks eller eftерhaanden eller nu har tilegnet sig hele Troens Indhold, saa dette er den klart bevidst. Paulus siger: „Nu kender jeg stykkevis." Biskop Martensen siger, at den Rigdom, vi som Kristne besidder ubevidst, er større end den, vi er os bevidst. Dog var sikkert Paulus's kristelige Bevidsthed baade rigere og mere fyldig, end nogen har ejet den siden. — Som en Kuriøsitet kan jeg nævne, at et dansk Præst (Helvig, i sin Tid vel kendt af Danske i Amerika. Nu nylig død.) en Gang skrev (i Højskolebladet) „Det kan jeg maaske sige mere aandeligt end Paulus!!" Stakkels indbildske Nar! — Se'o en Martensen, rig paa kristelig Erkendelse, som han var, naar ikke Paulus til Skuldrene. Luther kom ham nærmere, men naa ham kunde han ikke. Hvad jeg her vilde eftervise er dette, at Kirken lidt efter lidt og gradvis maa tilegne sig den Rigdom, som er given den i Aabenbaringen i den hellige Skrift. Den har gjort dette Skridt for Skridt til det Stade af kristelig Erkendelse, som dens bedste Mænd besidder i Dag. Det fyldigste Resultat af dette Arbejde besidder vi uden al Tvivl i den lutherske Kirkes Konkordiebog, alle selvbestaltede vise, smaa eller store Teologer tiltrods. Men hvor har det kostet Bøn, Arbejde og Kamp. Her staar vi i ubetalelig Gæld til den gamle katholske Kirke. Den gjorde Begyndelsen.

Det har altid været saa, at „Hyrden er een, og saa hans Hjord." Men dette er ikke altid lige fremtrædende i Hjordens Bevidsthed og ydre Organisation. I dens første Tid synes vel Apostlene at have dannet et Bindeled mellem de forskellige Menigheder. Men siden blev det Menighed her og Menighed der uden nogen videre Forbindelse i det udvortes. Den havde een Gud, een Herre og een Aand, den besad een Tro og een Daab, havde een Daabsbekendelse, og den udgjorde eet Legeme. Men Samlivet mellem Menighederne manglede. Her kom Gnosticismen den til Hjælp stønt ganske mod sin Villie. I deres Kamp mod denne fandt de spredte Menigheder hinanden, her maatte de kæmpe den samme Kamp for at beholde Troen paa den sande Gud, man kom sammen til Fællesmøder for at forhandle, og saa blev den gamle katolske Kirke til. Men her maa vi gøre Forskel paa, hvad der den Gang (mellem 150—200 eft Kr.) blev forstaaet ved det da nye Navn, og hvad der siden er bleven forstaaet derved, enten det saa er romersk-katolsk, græsk-katolsk eller gammelkatolsk Kirke. I sig selv betyder katolsk Kirke jo Kirken i dens Helhed, eller den almindelige Kirke. Der er altsaa ikke noget galt eller misbifsende i selve Navnet, ej heller blev saadanne Begreber forbundet med det fra først af. Det hører en senere Historie

have Klarhed over var, hvem Gud er (hans Person), og hvad han er (hans Væsen. Dermed staar i allernøjeste Forbindelse, hvem Kristus er(hans Person), og hvad han er (hans Væsen). Senere kom Helligaandens Person og Væsen til. Her at følge alle de Kampe, Skoler, Tendenser, Forklaringer, Antagelser og de Mænd, som deltog vilde føre alt for vidt. Enhver kan læse derom i Kirkehistorien. Men eet Navn fortjener at nævnes, Athanasius, † 373. Han var sin Tids Luther. Hans værste Modstander var Arius, † 336. Athanasius var først Diakon siden Biskop i Alexandria i Ægypten, og han tilhørte saaledes den østerlandske Kirke. Det gjorde ogsaa hans tro Venner og Medhjælpere, Biskopperne Basilius og Gregor fra Kappadokien i Lilleasien. Altsaa, det er den østerlandske Kirke vi skylder mest her. Med dens Arbejde og fra det almindelige Kirkemøde i Nikæa i Lilleasien 325 og endelig det i Konstantinopel 381 blev Læren om Treenigheden fastslaaet, og den danner nu og til alle Tider Grundlaget for den kristne Tro.

Nu var det altsaa slaaet fast, at Sønnen er evig Gud med Faderen. Men hvad saa med hans sande Menneskenatur? Her var atter Kamp. Det er den romerske Biskop Leo den store, som her slog Hovedet paa Sømmet. Det skete paa Synoden i Chalcedon 451. Her blev det fastslaaet, at Jesus Kristus er Gud og Mennesk i een Person, og at han saaledes blev vor Frelser.

I Striden angaaende Helligaandens Guddom var det ogsaa Athanasius, som var Lederen paa den rette Side. Den endelige Fastslaaen af, at den Helligaand er sand Gud med Faderen og Sønnen fra Evighed af, blev vedtaget paa Synoden i Konstantinopel 381. Naar disse samme gamle fætterske Paastande nu ikke destomindre gentagende dukker op især i vore Dage, saa er vi dog som Følge af den gamle Kirkes Sejr ganske anderledes rustet imod dem, end Kirken den Gang var, og Troen paa Treenigheden skal nok holde sig til Frelse, Glæde og Trøst for Guds Børn indtil Enden.

Det næste store Spørgsmaal, som dukkede op i Kirken, var Spørgsmaalet om Synd og Naade. Den argeste Forvirrer og Forvandsker af disse Begreber var Pelagius, en Brite. Den, som paa den Tid blev den sande kristne Troes Redningsmand, var Augustin, † 430. Hans Opfattelse af Synd og Naade var ikke blot tillært, den var oplevet. Han havde selv erfaret, hvad Guds Naade i Jesus Kristus formaar overfor et af Arvesynd og Gerningssynd besmittet Menneske. Dog grundede han ikke sin Lære paa sine egne Erfaringer, men paa Skriften. Men hans Erfaringer hjalp ham til at forstaa og tilegne sig Skriftens Lære paa dette Punkt.

Med Augustin opriuder den østerlandske Kirkes Glanstid. Den østerlandske bliver synig.

Vel var der mange mange andre Spørgsmaal baade i Lære og Liv, som disse gamle Kæmper i Aandens Rige enten besvarede ret, besvarede galt eller slet ikke fik besvaret. Men det betydeligste og særeste Arbejde fik de gjort, og de gjorde det trods al Famlen og mere eller mindre væsentlige Fejltagelser godt.

Det vigtigste Spørgsmaal, som endnu stod i mange Maader uopklaret tilbage, var Læren om selve Frelsen, det vil sige Retfærdiggørelsen, Omvendelsen, Genfødelsen, Lov og Evangelium, Daaben og Nadveren, Naadevalget og Helliggørelsen. Jeg satte med Villie Retfærdiggørelsen først, baade fordi dette Spørgsmaal kom først frem i Reformationstiden, og fordi det blev det vigtigste Punkt af dem alle. Som bekendt drejer Reformationens andet Princip (det materielle) sig om dette Punkt. At Luther her blev Hovedmanden, det af Gud udvalgte og udrustede Redskab, kan ingen ærlig Protestant nægte. Greb han aldrig fejl? Jo. Blev han færdig? Nej. Men han førte Kirken ud af det værste Virvar, den endnu havde befundet sig i, og han tilførte den ny Klarhed og Kraft, som den aldrig før havde ejet, saa bevidst i det mindste. Her er vi i størst Gæld til den germanske Kirke. Og her er vi saa ved det, som maa siges for en ret **Forstaaelses Skyld:**

Ubevidst har, som sagt, Kirken ejet den hele aandelige Troesrigdom fra først af. Men den bevidste Tilegnelse er sket Skridt for Skridt. Men vi maa endelig ikke [illegible] at kun eet Spørgsmaal kom frem og blev drøftet paa een Gang. Ej heller maa vi mene, at den gamle Kirke var aldeles blind i de Spørgsmaal, der blev Hovedpunkterne i de senere Kampe og Afgørelser. Men ved at betragte Historien gennem disse Synspunkter, ved at følge disse store Hovedlinier faar vi lettest en klar Opfattelse af Sagen. Og vi lærer at takke Gud for hans nådige Førelse af sin Menighed gennem Tiderne, vi lærer at sætte mere Pris paa den Tro, som han gennem Fædrene har overleveret os. Det er ikke, som Farisæerne havde den, en Overlevering fremmed for Skriften og dens Aand. Det er en Overlevering stedse mere fuld af Skriften og dens Aand. Den leder ikke ud af Skriften, men ind i den. Derfor leder den ikke bort fra Gud, men nærmere til ham ind i et inderligt Livs- og Frelsesfællesskab med ham. Og det var det, som skulde ske. Derfor ogsaa disse Linier. Maa vi stedse vokse ham mere nær!

Den kristelige Lære angaar ikke blot Forstanden, saa den kan gøre Forskel paa ret og vrangt; den danner Grundlaget for den frelsende Tro; og den er, naar den bliver levende tilegnet, Guds Riges Surdejg i og iblandt os Mennesker paa Jord. Maa den kun al Tid bevare sin friske Renhed og Kraft!

J. K. Jensen.

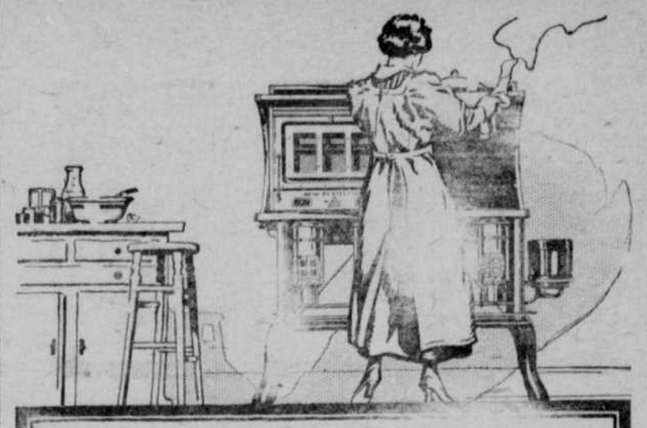

Et komfortabelt Køkken.

Deres Køkken er stedse rent og køligt, naar De bruger en „New Perfection' Olieovn. Ingen Hede — ingen Røg — ingen Aske.

Koger hurtigt eller langsomt efter Ønske. Flammen er synlig og Forbrændingen er fuldstændig.

Deres Købmand vil vise Dem den ny Beholder af Glas.

En „New Perfection" koger bedst, naar „Perfection Kerosene" bruges.

STANDARD OIL COMPANY
(Nebraska)
Omaha

Dampskibsbilletter
til og fra Europa
med
Scandinavian-American Linien
faas hos
Danish Luth. Publ. House,
Blair, Neb.

MINNESOTA FARM TIL SALG

155 Acre af Swift County Land, beliggende 1½ Mil fra Kerkhoven, den anden Station nord-vest fra Willmar. Paa denne Farm findes Bygninger og en god Lund. 100 Acres er under Dykning, og kan blive købt til den lave Pris af $75.00 pr. Acre. Hvis det er nødvendigt kan vi ordne det paa gode Vilkaar.
For nærmere Oplysninger skrev til
ANDERSON LAND CO., WILLMAR, MINN.

Joh. Jørgensens berømte Bog om Tyskerne i Belgien:
Klokke Roland
er nu udkommen paa Engelsk under Titelen:
False Witness.
227 Sider. Indbundet. Illustreret.
Pris $1.00 Netto — portofrit.
faas i
DANISH LUTHERAN PUBLISHING HOUSE,
Blair, Nebr.

Kristi Stridsmænd.

Hvem mon Kongens Røst vil høre?
Hvem vil melde sig til Kamp
For hans Villie at gøre,
Være underordnet ham?
Vil du være en „frivillig?"
Tænk ej: hvordan vil det gaa?
Kongen, som er altid med dig,
Svigter ej, stol kun derpaa.

Jesus Kristus er vor Fører,
Paa vort Banner Korsets Tegn:
Raabet „fremad!" nu vi hører,
Dæmpet falder Aandens Regn.
Stadig kæmper vi med Flid
Imod Mørkets stærke Hær,
Stridende „den gode Strid"
Udi Jammerdalen her.

Stedse hurtigt fremad gaar det,
Kampen bryder voldsomt ud,
Mange om os vist er saaret;
Hjælp, o hjælp dem, kære Gud!
Hør det lyder: op at vandre!
Her er Naade-Kæden, Ven,
Saa opnaa ej blot de andre.
Men og vi hist Sejeren.

Vi er bleven stærk' i Sinde
Ved al Trængselernes Ild,
Vi har stridt, og vi vil vinde
Over Fjendens haarde Pil;
Vi har mange mørke Minder
Men paa hin den store Dag,
Da vi Sejerskronen vinder,
Tælles ej de tabte Slag.